

Húsvét II. vasárnapja – 2010. április 11. – C év

Az éjszaka közepén egy emeletes ház második emeletén tűz ütött ki. A lakók félálomban menekültek ki az utcára, majd rémüldözve figyelték, hogyan terjed a tűz viharos gyorsasággal lakásról-lakásra, emeletről emeletre. Mire a tűzoltók megérkeztek, a második emelet minden lakása égett, így a főntebbi emeleteket már nem lehetett megközelíteni. Egyszer csak szívtetűző sikoly borzolta fel méginkább az idegeket. Egy fiatalasszony akkor vette észre, hogy öt éves kisfia nem jött le velük. A gyermek félelmében nem a kijárat, hanem a felsőbb emeletek felé futott. Hamarosan fel is bukkant a kisfiú egy harmadik emeleti ablakban, amit még nem nyaldostak a lángok, de a füst onnan is gomolygott kifelé. A gyermek édesapja odaállt az ablak alá, s biztatni kezdte a kisfiút: „Ugorj le! Ugorj le gyorsan! Ne félj, itt vagyok és elkaplak!” A kisfiú félelemtől sírós hangon kiáltott vissza: „Nem merek! Nem látlak! Akkora a füst, hogy nem látok semmit!” „Ne aggódj, én jól látlak, és ez elég!” – válaszolta az apja. A kisfiú összeszedte minden bátorságát, s leugrott. Egy pillanat múlva édesapja erős karjaiban landolt és az ijedtségen kívül semmi baja sem lett.

„Békesség nektek!” – köszönti Jézus apostolait és tanítványait minden alkalommal, amikor feltámadása után megjelenik nekik. Noha nem idegen Jézustól, mégis új köszöntés ez. A kereszthalál előtti működése idején nemigen halljuk Tőle az evangéliumban. Úgy tűnik, hogy ez a béke, amit a feltámadott Úr kíván övéinek, valamiképpen szorosan összefügg a kereszthalállal és feltámadással, ez a béke a Húsvét ajándéka. Miért? Miféle béke az, amit Jézus ajándékozhat nekünk? Az a béke, amely a bennünket teremtő és ránk gondot viselő Isten szeretetében, irgalmába, valamint minden rosszat legyőzni tudó erejébe vetett határtalan bizalomból fakad.

Az ember vagy az emberi társadalom békétlenségének oka többféle lehet. Mindenekelőtt félelem a fenyegetettségől, a bajtól, a szenvedéstől. Ha azonban még a halál is legyőzhető, ha a halálból is van visszatérés, akkor nincs olyan rossz, nincs olyan szenvedés, ami véglegesen el tudná taposni az embert. Ha a halált örök, boldog életre szóló feltámadás követheti, akkor nem taszít bennünket kétségbeesésbe és reménytelenségbe. Micsoda gyökeres változás ment végbe az apostolok magatartásában a feltámadt Krisztussal való találkozások után: nyoma sincs bennük a korábbi félelemnek, bezárkózó rettegésnek, tagadásra is kész gyávaságnak. Minden körülmények között bátran meg merik vallani Jézusba vetett hitüket. Nem veszítik el nyugalmaikat a Főtanács fenyegetéseinek hatására, lelkesen énekelnek, imádkoznak, sőt térítenek a börtönökben, a vértanúságra is készek. Pedig nem szűnt meg a külső fenyegetettség, sőt sokszorozódtak a zaklatások, bántalmak, szenvedések. Ők azonban képesek túllátni, felülemelkedni ezeken. Nem a szemükkel, hanem a hitükkel „látják”, vagyis bizalommal elfogadják, hogy a szenvedést megdicsőülés, a halált feltámadás és boldog örök élet követi. Ha az ember olyan békére vár, ami a teljes nyugalomból, minden fenyegető bajtól való

mentességéből, minden szenvedés megszűnéséből fakad, akkor itt a Földön hiába vár. Azonban ha a hozzáállásunk megváltozik, ha hisszük, hogy nem csak ez a gondterhes földi élet létezik számunkra, akkor megőrizhetjük szívünk békéjét a bajok, törődések közepette is.

Oka lehet a békétlenségnek a helytelen értékrend, az ember birtoklási vágya is, amely kielégíthetetlené torzulhat. Milyen sok férfi és nő, sőt gyermek, egész családok nyugalma dűl föl az állandó hajsza a még többért, a félelem az anyagi javak elvesztésétől, a kényelem, a megszokott jólét csökkenésétől. A feltámadás hite, az örök élet létezéséről való megbizonyosodás ezt is gyógyítja. Ha nem ezen a világon „kell mindenáron minden boldogságot megszereznünk és kiélveznünk”, ha tudunk hinni nagyobb, teljesebb boldogságban, mint amit az anyagi javak adhatnak, akkor nem is félünk annyira azok elvesztésétől vagy nem rokkannunk bele testileg-lelkileg azok hajszolásába.

Sokszor válik a békétlenség okává az ember és ember, csoport és csoport közötti feszültség, a megbocsátani nem tudás. Annak is nyugtalan a szíve, a lelkiismerete, aki a sérelmet okozta, de az is tele van fájdalommal, keserű haraggal, aki azt elszenvedte. A feszültséggel teli súrlódások, a bosszúállás vágya illetve a bosszútól való félelem megbénítja az embert. A feltámadt Jézus ebből is kiutat mutat. Visszatérve a sírból ugyanolyan szeretettel, bizalommal ajándékozta meg apostolait, mint amiről halála előtt tett bizonyosságot. Nem hányja apostolai szemére hitetlenségüket, gyávaságukat, kétségeiket. Nem adja ki az útjukat, holott teljes joggal tehetné, hiszen nem tartottak ki mellette szenvedésében és halálában, félreértették messiási küldetését. Ő azonban megbocsát nekik, sőt felhatalmazást ad nekik arra, hogy az Ő nevében mindenki felé kinyilvánítsák a bűnbocsánat lehetőségét. „Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer.” Milyen megnyugtató lehetett ez a tanítványoknak, akik tele lehettek lelkiismeret-furdalással és zavarodottsággal az élő Jézussal találkozáskor! Ma, az Isteni Irgalmasság vasárnapján érdemes hálával gondolnunk arra, hogy Jézus éppen azért vállalta föl a megváltó kereszthalált, hogy mindenkinek megbocsáthasson. Az bocsáthat meg valakinek, aki bosszúállás nélkül elszenved minden rosszat, ami mások bűne miatt reá hárul. Jézus ezt tette a kereszten. Ha nem támadt volna fel, akkor nem lett volna kitől irgalmat kérni. Akkor csak áldozatává lett volna a gonoszságnak, mint annyian mások, de nem tudott volna megbocsátani. Jézus azonban feltámadt és örökké él, s így minden ember bármikor bocsánatot kérhet és kaphat Tőle. Ez az isteni irgalmasság nagy ajándéka! Ha Isten ennyire kész mindig minden bűnünket megbocsátani, akkor nekünk is hasonlóképpen kell tennünk. Az emberi irgalmasság sok nyugtalan, feszült lelket békített már meg és békíthet meg ma is.

„Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.” – mondja Jézus Tamásnak. Az apostolok látták a feltámadt Krisztust, s ez megadta szívükbe, életükbe azt a békét, amelyet korábban nem ismertek. A történelem során azonban sok keresztény hívő tett tanúbizonyosságot ugyanerről a csak Istentől kapható békéről, holott nem látták testi szemekkel az élő Krisztust. Hitük azonban mégis képes

volt meglátni a múltó evilági dolgok, kínlódások füstje mögött az örök életre meghívó, üdvösséget adó Krisztust. Minket is körülvesznek bajok, szenvedések, anyagi bizonytalanság, emberi bűnök, sérelmek okozta feszültségek. Ez a láng és füst bizony már vele jár ezzel a megrontott világgal. Tudunk-e beleugrani bátran ebbe a füstbe, tudva, hogy a „másik oldalon” az élő Krisztus és az örök haza boldogsága vár minket? Ha igen, akkor nem veszítjük el szívünk békéjét ott sem, ahol mások már kétségbeesnek és rettegnek.